

EVROPSKÁ SPACE OPERA

MRÁZ A HRY

JAN HLÁVKA, JANA VYBÍRALOVÁ

CYKLUS ALGOR
KNIHA PRVNÍ

BROKILON

Jan Hlávka, Jana Vybíralová

MRÁZ A HRY

Copyright © 2013 by Jan Hlávka and Jana Vybíralová

Cover © 2013 by Christopher Balaskas

For Czech Edition © 2013 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN tištěná kniha: 978-80-7456-175-7

ISBN PDF: 978-80-7456-176-4

ISBN PDF čtečky: 978-80-7456-177-1

ISBN ePub: 978-80-7456-178-8

ISBN Mobi: 978-80-7456-179-5

Jan Hlávka
Jana Vybíralová

Mráz a hry

**cyklus „Algor“
kniha první**

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2013

Edice
„Evropská space opera“
v nakladatelství Brokilon

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

Mráz a hry
*Tenký led **

** připravujeme*

<http://janhlavka.cz>
<http://www.brokilon.cz>
<https://www.facebook.com/brokilon>

Prolog

Algor

„Tentokrát žádný svědky.“

John Patel upíral pohled na obrazovku dálkového skeneru a jako by mluvil jen tak sám pro sebe. Ani se neotočil, ale Bennet Gonzales na sedadle v rohu věděl, komu ta slova patřila.

„To bylo nedorozumění,“ ohradil se. „Chtěl jsem si tu ženskou akorát schovat na potom, vyřídil bych to.“

„Pokud by dřív nevyřídila ona tebe,“ Patel klepl na ovládání skeneru. „Měla výcvik, bylo by po tobě, než bys sundal kalhoty, hrdino. Nebo hned potom. Ještě dvě tři akce a všichni budeme za vodou. Kdo něco podělá příště, dostane studenou večeři.“

Patel ani teď nezvýšil hlas, ale rozhodně nevyhrožoval naplano.

„Jasný. Jak to vypadá?“ Gonzales raději změnil téma.

„Je tu fluktuace a vzrůstá, určitě něco letí. Pohotovost!“

Gonzales se ušklíbl. Patel si potrpěl na blbiny, kterým říkal disciplína, jako by byl pořád v algorské armádě – ale poznámky o jeho dezerci si radši nechal pro sebe.

Ve velínu *Mannheimu* – Gonzales netušil, kdo dal lodi tak

pitomé jméno ani co vlastně znamenalo – zavládl pohyb. Desítka chlapů v zanedbaných kombinézách si začala chystat zbraně. Zbylých sedm zůstane v záloze na palubě jako vždycky. John Patel naposled zkontroloval skener a zadíval se z okna nad panelem, kde v bledě oranžovém světle newellského majáku Verne visel obrys druhé lodi, *Trondheimu*.

„Tady *Mannheim*,“ stiskl tlačítko komunikátoru. „Něco letí. Čas do kontaktu pět minut, připravte se!“

„Slyším,“ odpověděl hluboký hlas Erwina Bella a vzápětí se na monitoru objevila jeho zarostlá tvář. Zrovna si četl upatlané viridiánské noviny. „Konečně něco. Jak to vypadá?“

Trondheim neměl na palubě dálkový skener. Vlastně to byla po všech stránkách mnohem větší rachotina, ale ve dvou šla práce líp. John pohlédl na obrazovku.

„Něco menšího, možná viridiánská dé šestka. Hlavně klid. Nerad bych omylem vystartoval třeba po válečný lodi.“

Bell se chrchlavě zasmál. „Kde by se tady vzala? Čekáme na signál, konec!“

Než přerušil spojení, znovu se klidně začel do novin a Patel nespokojeně zavrtěl hlavou. Na jeho vkus bral Bell všechno až moc bezstarostně. Ne, že by neměl pravdu. Maják Verne se nacházel uprostřed ničeho, dokonce se říkalo, že ho sem umístili omylem, když se kdysi jeden skokan ožral tak, že vyhodil bóji místo kontejneru s odpady. Dnes tu zastavovaly už jen lodě s nejstarším typem Lawrencova pohonu, které nezvládly skákat přímo z Aresu na Kesselskou zastávku – čili takové, co v případě zmizení většinou nikomu moc nechyběly. To ovšem neznamenalo, že si mohli dovolit nedbalost. Smůla nechodí po hvězdách, ale po lidech.

Ovládací panel zapípal a John se narovnal – teď!

Nemusel vyhlédnout z okna, aby viděl, co se děje venku, bílý záblesk doprovázený efektem spirálovitě zkrouceného prostoru,

ze kterého vzápětí vyskočila loď. Místo toho se rychle zadíval na obrazovku, palec připravený na tlačítku komunikátoru, aby případně zarazil toho blázna Bella...

Ne. Plavidlo, které se objevilo, rozhodně nebyla válečná loď, ale nebyla to ani nějaká viridianská rachotina. John ihned poznal strohé linie s difuzorem Lawrencova pohonu asymetricky vpravo na zádi. Algorský model. Nejspíš si ho pořídil nějaký obchodník přes prostředníky, Patel přesto instinktivně zaváhal – ale dobrá. Nejvyšší čas, aby tu svou algorskou fobii překonal.

„Jedem! Do toho, chlapi!“ houkl a přidržel se okraje křesla, když kormidelník prudce zvýšil rychlost. Staré lodě mívaly jen zřídka pořádné zbraně, navíc pancéřování *Mannheimu* bylo na amatérskou práci celkem důkladné. Nejdůležitější byl ale moment překvapení. Skok se starým typem Lawrencova pohonu s člověkem občas zamával, a hlavně zamával i se systémy lodi. Trvalo aspoň pět minut, než všechno včetně senzorů znovu naskočilo – přesně těch pět minut, co potřebovali.

Trhnutí a ještě jedno, jak jejich loď změnila směr. Koutkem oka zaregistroval v okně záři trysek *Trondheimu*. Bell se blížil k cíli zdola, *Mannheim* shora, přesně na hlavní vstupní otvory. Ten manévř měli perfektně zvládnutý, ale Patelovi přesto přišlo, že něco není v pořádku: Ta loď nedělala *nic*.

Zbývala možná minuta, než budou u nich. V téhle chvíli většina cílů už reagovala, snažila se zjistit, proč se k nim najednou značně nestandardní rychlostí řítí dvě zdánlivě obyčejné kurýrní lodě. Ti důvtipnější rovnou začali utíkat, samozřejmě marně, protože výpočet dalšího skoku trval asi třicet minut a v běžném prostoru neměly pomalé nákladní lodě šanci – ale tahle nevolala, nezapínala motory, prostě jen tak visela. Možná se její posádka nemohla vzpamatovat, možná byla v horším stavu, než myslel, možná...

Bum!

Magnetická přechodová komora s hlasitým zaduněním narazila do trupu druhé lodi a Johnovy myšlenky ulétly pryč.

„Pohyb! Dělejte!“ vyskočil z křesla.

Chlapi, kteří se dosud pevně drželi úchytů při stěně velínu, vyrazili. Přechodová šachta byla umístěna přímo u něj, dělily ji jen dva poklopy v podlaze. Desítka mužů začala rychle šplhat dolů. První pár nesl místo zbraní upravené plazmové svářečky, Patel s pistolí lezl za nimi. Po očku hlídal Gonzalese – tentokrát nebudou žádné hrátky se ženskými. Každý dostane kulku hezky hned, žádné chyby, rutina...

Oranžová záře, sykot pálícího se kovu. John zvedl oči vzhůru. Neměl brýle a připálit si sítnici nebylo nic příjemného. Kovová rána, proříznuté dveře vypadly a zařinčely dole na podlaze.

„Volno! Jedem!“

John s pistolí v ruce seskočil do chodby. Bellův oddíl měl na starosti strojovnu, jeho velín. Bude nahoře, u algorských lodí byl vždycky nahoře. Jenomže... proč je ta chodba prázdná? Žádná zmatená posádka, taky by to tu mělo být užší, víc zašlé...

Exploze děsu a paniky.

„Pryč!“ zařval Patel. „Past! Je to...“

Záblesk světla šlehl ze vzdálenějšího konce chodby a muž vedle Patela se zhroutil. Z hlavy mu zbývala jen půlka, kouřící zbytky té druhé pokropily všechny okolo. Gonzales s výkřikem uskočil, ale v té chvíli se ve zdech vlevo i vpravo od nich současně otevřely střílny. Patel postřehl tvář zakrytou černým hledím přilby, ostrý záblesk, rudý proud krve z Gonzalesovy hrudi. Muži kolem padali, ani nestačili vykřiknout, a on si v prchavém momentu uvědomil tu přesnost, jeden výstřel, jeden mrtvý... i fakt, že je pořád naživu. Reflexivně trhl rukou – a zarazil se.

Pomalu rozevřel prsty a nechal pistoli spadnout na zem. S očima vytřeštěnýma stál uprostřed chodby. U nohou mu leželi členové jeho posádky, ještě před minutou dýchající, živí. Střely

určené proti chráněným cílům roztrhaly těla v lehkých kombinézách doslova na kusy, vzduch naplňoval pronikavý pach spáleného masa. Vteřiny se táhly v tichu, dlouhé jako věčnost.

Dveře na pravé straně chodby se rozletěly, vyběhla šestice mužů v černých uniformách s namířenými puškami. John se nebránil, když ho dva srazili na kolena a zkroutili mu ruce za záda, pouta kovově cvakla. Zbylí pokračovali k proříznutému otvoru a ve chvíli, kdy Patela zvedali, uslyšel za sebou znovu výstřely.

Přesně sedm.

Ještě zdaleka nestrávil šok, ale když ho táhli chodbou, jedna část jeho mozku dokázala myslet natolik, aby pochopil, že tohle rozhodně není civilní loď. Možná tak zvenku vypadala, ale teď viděl dokonale čisté chodby, bezpečnostní kamery na stěnách, dveře s biometrickými zámky. Byl to nějaký vojenský speciál a emblém na zdi u další křižovatky tu teorii potvrdil: Stylizovaná tlama se šavlovitými tesáky, kterou Patel znal až moc dobře.

Algorské ozbrojené síly.

Chodba zatočila a spojila se s jinou z opačné strany. Další dva ozbrojenci po ní strkali Erwina Bella, také spoutaného. Podle výrazu jeho obličeje nebylo těžké uhodnout, co se dělo u druhého průchodu. Z kapsy na stehně mu stále trčely srolované noviny.

„Patele, co...“ spustil, ale voják za ním ho tvrdě nabral hlavní pušky do ledvin.

„Ticho!“

John nereagoval, slova byla zbytečná. Každé další nadechnutí se právě stalo darem, tušil, že jich už nezbyvá mnoho.

Další zatáčka a dveře před nimi se otevřely.

Nebyl to velín, ale ani cela nebo přechodová komora, ze které je rovnou vyhodí do vesmíru na studenou večeři. Místnost vypadala jako pracovna, jednoduše, přesto luxusně zařízená, žulové obložení vyleštěné tak, že se v něm viděl, masivní stůl ze skutečného

dřeva a pohodlné křeslo. V něm seděl zády ke dveřím muž v algorské uniformě bez distinkcí, s přilbou na hlavě. Pohled upíral do okna, za kterým vrhal své netečné záblesky Verne.

„Pane, rozkaz splněn!“ muž za Patelem zasalutoval. „Tihle vydávali rozkazy.“

Muž se otočil. V zrcadlově lesklém hledí přilby mohl Patel skoro rozeznat svůj vyděšený obličej.

„Zajímavé. Nařídil jsem zajmout velitele pirátů živého. Nečekal jsem hned dva.“

„Piráti?!“ vyjekl Bell. „To ne! My nejsme žádní...“

Tentokrát byl úder tak silný, že vykřikl. Byl by upadl, ale voják v černé uniformě ho zachytil. Patel poprvé postřehl jeho jedinou insignii, malý stříbrný štít na černém pozadí, než si ale stihl vzpomenout, co znamená, muž v křesle pokračoval, jako by se nic nedělo.

„Mluvit budete, až se vás zeptám – a jistě, vy nejste piráti. Chtěli jste jen posádce téhle lodi potrást rukou. Podělit se o novinky ve světě. A dveře jste prořezali samou nedočkavostí.“

V těch slovech nebyl ani nádech pobavení. John v nich cítil smrt stejně jistou jako v hlavních pušek vojáků okolo. Polkl a pokusil se ovládnout hlas.

„Ne, pane. Jsme piráti, ale tohle je newellské území. Algorská armáda tady nemá pravomoc, žádám o předání do rukou newellských bezpečnostních sil.“

Erwin Bell vytřeštil oči. Zíral na Patela, jako by se zbláznil, ale tomu to bylo jedno. Všechno bylo lepší než skončit na Noctě, mráz mu svíral útroby, jen na ni pomyslel.

Muž v přilbě přikývl. „To je lepší odpověď. Bohužel pro vás mají mé ozbrojené složky pravomoc všude, kde jim nařídím.“

„Vaše?!“ prskl Bell. „Kdo, sakra, myslíte, že jste?“

Voják za ním napřáhl, ale muž ho gestem zarazil. Pomalým pohybem si stáhl přilbu a odložil ji na stůl. Měl krátké černé

vlasý, ostře řezaný obličej s počínajícími vráskami okolo šedých očí, lehce zahnutý nos...

John Patel ztuhl. Místnost se okolo něj zatočila. Zíral do tváře, kterou léta vídal na mincích i portrétech v každé ubikaci a jídelně. Rty se mu pohnuly, slova vyšla skoro sama od sebe.

„Veličenstvo... můj pane.“

„Tak. Další připomínky k mým právům?“

John nevydal hlásku a Erwin Bell také ne. Zřejmě ani on nebyl tak hloupý, aby nepoznal Andreje Korwariana, ale algorský císař žádnou odpověď nečekal. Znovu se obrátil k oknu.

„Měli jste se vyhybat algorským lodím. Zapomněli jste, že patří *mně*, ať je řídí kdokoliv. Výhoda je, že takové jako vy ani nemusím hledat, stačí předhodit návnadu. Samozřejmě vím, že zásah bude mít krátkodobý účinek, protože vás brzy nahradí další. Tohle místo k tomu vybízí samo, ovšem i to se dá vyřešit.“

Natáhl ruku a dotkl se tlačítka na stole.

„Palte!“

Podlaha pod Johnovým nohama se zachvěla. Jen slabě, ale přesto to cítil, ozvěnu, která otřásla lodí. Vzápětí uviděl v okně jasně zářící tečku, která se rychle blížila k majáku. Za ní letěla druhá. Pak třetí.

„Snad ne...“

Záblesk světla jasný jako slunce na okamžik změnil císařovu postavu v temnou siluetu. Patel strhl hlavu, ale další exploze byly už slabší. Když opět pohlédl ven, místo majáku viděl jen fosforeskující mračno dohasínajících trosek.

„Vy... vy... jste ho zničil!“ vydechl Bell. „To... to byl newellskej maják! Jejich... nemůžete... chápete...“

„Ano,“ souhlasil císař. „Chápu to jako službu veřejnému blahu – a myslíte, že zbude někdo, kdo jim to poví?“

Tentokrát žádný svědky.

John Patel zavřel oči. Hotovo. Zabití pár pirátů algorskou

armádou, byť na vlastním území, by Newellané nejen tolerovali, ale nejspíš uvítali jako laskavost. Ovšem zničit maják bylo něco úplně jiného, rána obchodu, nemluvě o lodích, které, pokud byly už ve skoku sem, se vynoří kdovíkde. Nezáleželo na tom, že byl maják starý, šlo o princip, a on to udělal jenom tak, jako by se nic nedělo – konec.

On i Bell byli mrtví.

„Dobrý!“ Bell se těžce nadechl. Tvář měl popelavou, hlavou mu evidentně proběhly tytéž myšlenky jako Johnovi. „Já... já nic neviděl! Nikomu nic nepovím, přísahám... a řeknu všechno. Seznam lodí... jména překupníků. Budu mluvit, jenom mě pusťte... nebo mě vydejte Newellanům, cokoliv... prosím...“

Vyrážel to o překot. O Patelovi se přitom nezmínil ani slovem, ale ten se jen hořce usmál. Strach se změnil v odevzdanost, věděl své, a císař přikývl.

„Uvážím ten návrh. Poloha vašeho úkrytu?“

„V Kesselském pásmu. Asteroid... můžu vám ukázat mapu. Tam jsme rozebírali lodě... měnili registrace před prodejem.“

„A hlavní překupník pro náklad?“

„Jsou dva. Jeden na Kesselu, správce stanice Fisher. On... on vede Síť. A Springer na Newellu, to je obchodník. Speciální věci jsme prodávali i jinde, dám vám seznam...“

„To nebude třeba. Váš návrh se zamítá.“

Bell stačil jen vytřeštit oči na černou pistoli, která se náhle objevila v císařově ruce. Ostré prasknutí a náraz projektilu.

Bellovo tělo dopadlo Patelovi k nohám, uprostřed prsou krvavou díru. Strážníci, kteří ho ještě před okamžikem drželi, nevzrušeně couvli a Andrej Korwarian schoval zbraň.

„Věřím, že v jistých případech se zločinec může změnit nebo být aspoň užitečný. Ovšem zrádci se nezmění a nejsou k užítu nikdy.“

Zadíval se na Patela.

„Ve vašem případě jsem ochoten ten návrh opravdu zvážít. Takže co dalšího mi povíte?“

John Patel zvedl hlavu. Hleděl císaři do očí, srdce mu bušilo až v krku, ale hlas měl pevný.

„Táhněte do pekla, *Veličenstvo*!“

Nezáleželo mu už na ničem. Očekával výstřel, výbuch bolesti a tmu, ale odpověděl jen hlas, tentokrát kdesi hluboko pobavený.

„Zajímavé, že to místo zmiňujete. Mám na palubě osobu, která je dobře obeznámena s duchovními záležitostmi. Také poskytuje služby zpovědníka. Myslím, že vaši duši už tíží velká spousta hříchů.“

Dveře za Johnovými zády se znovu otevřely. Místo vojáků tam stála tichá postava v jednotvárném rouchu, jehož temně rudá barva připomínala zaschlou krev. Ruce skrývala v dlouhých rukávech, tvář stínila kápě stažená do očí, ale Patel ji přesto zahlédl – a pochopil, co je zač.

Když ho čtyři strážníci vlekli pryč, měli co dělat, aby zoufale řvoucího muže udrželi.

Další dva vojáci odnesli Bellovu mrtvolu, na podlaze po něm zůstaly krví pocákané noviny. Andrej Korwarian je zvedl a vrátil se ke stolu. Ležely na něm rozevřené i ve chvíli, kdy se ozval zvuk zvonku.

„Vstupte.“

Do pracovny se vbelhal drobný muž, opírající se o hůl, a kývnutím císaře pozdravil.

„Můj pane, s potěšením přiměřeným okolnostem vám oznamuji konec akce. Těla byla naložena do lodí a ty odpáleny v troskách. Pokud by se Newellu náhodou podařilo umístit sem bóji, vše bude vyloženo jako nanejvýš politováníhodná nehoda, a naše Mucholapka je připravena k dalšímu skoku.“

„Mucholapka, plukovníku?“ Andrej Korwarian zvedl obočí.

„Ano, *Veličenstvo*,“ plukovník Severin se usmál. „Registrační

čísla přece postrádají poetické kouzlo identity i respektu, jaký zasluhuje každé vesmírné plavidlo.“

„Dobrá,“ císař se zřejmě nehodlal přít. „Obletíme ještě majáky na Eppoxu, Leobenu a Kočičí tlapě. Možná přilákáme nějaké další *mouchy*. Pak se vracíme na Algor.“

„Tak brzy?“ Severin vypadal udiveně. „Domníval jsem se, že tuto misi berete jako příjemné rozptýlení v šedých, jednotvárných dnech vlády.“

„Mnoho rozptýlení škodí. Zdejší operaci mohou dokončit vaši agenti, hned jak získáme zbytek informací. Já teď plánuji jistou společenštější akci.“

„Skutečně?“ Severinův pohled znervózněl. „Snad další ples? Ach, jak nešťastné, kdyby měl skončit stejným počtem tragických úmrtí jako minule. Devět, nemýlím-li se... personál nepočítaje.“

„Bez obav, plukovníku. Tentokrát se hodlám obejít beze ztrát.“

Andrej Korwarian zabloudil očima k titulní straně novin se snímkem elegantní mladé ženy. Obrátil se k oknu, kde v temnotě zářily už jen hvězdy, a po chvilce zamyšlení dodal dvě slova.

„Alespoň doufám.“

Menabaran

„A koukal jsi, jak se vyspala s tím zlodějem?“

„Ne, šel jsem si lehnout.“

„Chyba! Měls to vidět, to bylo žrádlo. Na konci jí podříznul krk jako kuřeti, přímo při tom.“

„Kecáš, Joe! A to bylo s filtrem?“

„Ne, proboha, to by jí vrazil leda pár facek! Vždycky ho vypínám, přece nejsem malej harant.“

„No jo. Když já koukám s klukem, a jak vypnu filtr, stará se může zjevit. Ale další díl je dneska, třeba ji ukecám.“

„A viděl jsi poslední *Duo mstitelek* na tý algorský základně? To bylo taky dobrý...“

Ned Pyne si dlouze promnul obličej a dlaněmi ucpal uši. Byl nevyspalý. Bolela ho hlava. A měl plné zuby idiotů ze směny, probírajících ráno co ráno seriály, statické i interaktivní. Bohové, co-pak musí být někdo holomaniak jenom proto, že dělá v ochrance mediální firmy? Nebo ten blbec Winston, co jenom sedí, tváří se znuděně a čeká na záminku někoho seřvat. Ned přímo cítil, jak ho každou chvilku po očku pozoruje.

Nenávidím tuhle práci!

Bohužel, ani zacpané uši nepomáhaly. Slyšel je pořád, diskuze se přesunula na fyzické přednosti virtuálních hereček a jiné téma očividně nebylo v dohledu. Ned se ušklíbl myšlence, kdy asi měl třeba Joe naposled skutečnou ženskou, a vstal z křesla.

„Obejdu suterén,“ oznámil stroze Winstonovi.

„Jasně.“

„Ať se tam moc neutaháš,“ dodal Joe a ostatní vyprskli smíchy. Ned pokrčil rameny. Kdoví, co mysleli, že na obchůzkách suterénem dělá. Napíchl erotický kanál? Ulil si někde newellskou štetku? Nedovi to bylo srdečně fuk. Už požádal o přerážení k noční směně, tam bude snad mít klid.

Vyšel z místnosti ostrahy. Místo do vstupní haly, kterou ustavičně proudily davy lidí, zamířil služební chodbou k nouzovému schodišti. Nebyla to předepsaná trasa, ale ani Winstonovi drobné porušení předpisů tu a tam nevadilo.

Jako obvykle zvedl hlavu, aby se zadíval do šachty nad sebou. Mrakodrap korporace DiaVision měl sto devět pater. Vyšší byl v Artipoli už jen věžák GenetiXu a Vládní věž. Chvilí se kochal mírnou závratí, kterou cítil – zopakovat to z horního konce schodů by se nikdy neodvážil – než pokračoval tři patra směrem dolů.

Vzduch v suterénu byl suchý a chladný. Hukot netlumené klimatizace zněl hlasitěji, ale Nedovi nevadil. Měl tohle místo

rád. Chodby tu tvořily bludiště dlouhé stovky metrů. Řady dveří se zelenými kontrolkami elektronických zámků, místnosti plné datových úložišť, superpočítačů kdovíkolikáté generace a mnoha dalších věcí. DiaVision byla největší mediální korporace na Menabaranu. Denně chrlila na síť desítky seriálů, syntetických i se živými herci, navíc zpravodajství, sportovní přenosy, online hry a burzovní zprávy. Datová spotřeba byla obrovská, přitom většina zařízení vyžadovala lidskou přítomnost jen v případě poruch. Prázdným suterénem se dalo chodit hodiny – anebo si najít chvilku pro sebe, aniž by člověka rušila parta idiotů.

Došel ke dveřím s cedulkou „*Serverovna 22*“. Protáhl svou kartu šterbinou, přitiskl k senzoru ukazovák a počkal, až se s hlasitým lupnutím otevrou. Bílá, asepticky čistá místnost byla kromě pěti mohutných, tiše bzučících skříní prázdná. Nikde žádná židle, ale Ned si prostě sedl do rohu na zem, zády opřený o stěnu.

Podíval se na hodinky – mohl se povalovat tak hodinu a půl, pak by Winston mohl začít věřit. Snad se mezitím nestane nic jako před pěti lety, když jeden šílenec málem proletěl skrz mrakodrap aeroautem.

Rozepnul modrý kabát uniformy ostrahy a z náprsní kapsy vytáhl malou krabičku. Položil ji na podlahu, stiskl vršek a ve vzduchu se zhmotnila stránka holografické knihy. Jas i kontrast písma se po dvou vteřinách sám přizpůsobil okolnímu světlu, zbývalo upravit polohu, aby byla stránka ve správné výšce před jeho očima.

Ned měl čtení mnohem raději než holovizi. Zapínal si jen zpravodajství, a poslední dobou ani to ne, předvolebního házení špíny všech na všechny měl po krk. Historické knihy byly daleko zajímavější.

Luskl prsty, čtečka rozeznala nastavený signál a nabídla mu stránku, kde včera skončil, třetí kapitolu *Cesty k Exodu*. Trochu šroubované, ale zajímavé. Ned pohodlně natáhl nohy a začal číst.

„Změny provázající zhoršování situace na Zemi se přirozeně nevyhnuly ani religionistické oblasti. Konvenční náboženské systémy, již dříve oslabené, nebyly schopny uspokojivě reagovat na psychologické potřeby lidí v podmínkách globální krize. To vedlo k vzestupu často velmi extremistických sektářských skupin a vlnám náboženských válek, zuřících s různou silou celou poslední dekádu Exodu. Řada nových církví se inspirovala již zapomenutými směry, spiritismem, polyteismem, ale hlavně flagelantstvím z 15. století starého kalendáře. V době vrcholného Exodu dosáhly značného vlivu a disponovaly dokonce zázemím nutným k provádění kosmického výzkumu – důkazem jsou přetrvávající nejasnosti v otázce Chiméry. Po Exodu, jakmile psychologické potřeby lidí pominuly, většina těchto církví opět zanikla nebo se transformovala do společensky únosnější podoby. Není udivující, že jediná výjimka, graciánský řád, přetrvala právě na Algoru, nejnehostinnější ze všech čtyř kolonizovaných planet. Toto uskupení je posledním čistým reliktem náboženství Exodu, včetně odlesku jeho bývalé moci. Nelze totiž opomenout roli, kterou sehrálo v...“

„Pozor!“ Winstonův hlas ve vysílačce způsobil, že sebou Ned trhl. „Pohotovost!“

„Co je?“ zareagoval jiný člen ostrahy a další mu odpověděl.

„Hlášení o bombě.“

Ned Pyne zasténal. Ve vysílačce slyšel další reakce od smíchu až po nadávky – tohle bylo tenhle týden podruhé a tenhle měsíc popáté. Dřív volali na každé hlášení policii. Pak to všechny přestalo bavit a vedení jen vyhlásilo nové směrnice pro ochranu. Provéřit přítomnost všech členů. Provéřit kamerové záznamy. Provéřit zvláštní události. Jaké? Ned už viděl nějakého newelláka s batohem dipentrátu, jak pochoduje dovnitř, když jen v hale bylo víc senzorů než na kdejaké vojenské základně – v korporátním stihomamu byl DiaVision na špici.

„Tady dvojka,“ promluvil do vysílačky, zatímco rychle vstával

a cestou ke dveřím cpal čtečku zpátky pod kabát. „Jsem v suterénu. Nic podezřelého.“

Ostatní ho následovali se stejným hlášením.

„Jasně,“ uzavřel Joeův otrávený hlas. „Zas jeden cvok. Tenhle stojí za to, poslouchejte.“

Ve vysílačce zapraskalo, jak ji Joe napojil na záznam centrály hovorů. Pak promluvil ženský hlas, nejistý, až ustrašený.

„Už... už je tam.“

Těžko říct, zda to bylo oznámení či otázka.

„Dobrý den. Zde korporace DiaVision. Prosím, upřesněte dotaz,“ odpověděl pečlivě modulovaný hlas komunikačního systému.

„Ta... ta bomba. Už je tam?“

„Přejete si ohlásit uložení výbušniny?“ systém poslušně zareagoval na klíčové slovo.

„Ano... už je tam?“ hlas zněl najednou spíš zvědavě. „Bomba ve skříni. V červené... v suterénu, ta uprostřed. Je... je tam?“

„Vaše zpráva byla zaznamenána. Prosím, sdělte své jméno.“

„Ne... promiňte!“

V hlasu přímo vybuchla panika a vzápětí se spojení přerušilo. Celý hovor netrval ani minutu.

„Nějaká nána si dala moc Nebíčka,“ odhadl Winston. „Pyne, kde se flákáš?“

„Říkám, že v suterénu,“ odvětil Ned otráveně.

„Nelži!“ ve Winstonově hlasu se ozval vztek. „Nebo aspoň lži chytře, koukám na obrazovku. Jestli toužíš po vyhazovu...“

„Počkej!“ Ned ho nečekaně prudce přerušil. „Cos říkal?“

„Říkal jsem, že dostaneš padáka, když...“

„Ne, předtím!“

„Že koukám na monitor. A kdybys byl v suterénu...“

„Ale já *jsem* v suterénu!“ Ned zvedl hlavu ke kameře na stropě chodby. „Stojím přímo pod trojkou. Ty mě nevidíš?“

Dvě vteřiny naprostého ticha.

„Chci diagnostiku systému! Záznam ze všech dveří v suterénu za posledních šest hodin. Dělejte!“

„Jo!“

Z Winstonova i Joeova hlasu rázem zmizelo pobavení.

„Co poplach?“ nadhodil někdo.

„Ne,“ rozhodl Winston. „Pořád to může být kachna.“

Poplach znamenal evakuaci budovy, stovky vyděšených návštěvníků, zaměstnanců, ale hlavně šéfů. Kdyby se spletli, jsou zítra na dlažbě s takovým záznamem, že se uplatní leda v městských službách jako sběrači smetí. Červená skříň. Ned se snažil rychle uvažovat. Suterén měl prolezlý křížem krážem. Většina počítačového vybavení byl černá, šedá nebo bílá. Co, ksakru, mohlo být červené...

Odpověď ho udeřila jako rána pěstí. Vrhł se zpátky do labyrintu chodeb, zároveň mačkal palcem vysílačku.

„Městský servery! Skříně mají protipožární nátěr, červenej!“

„Dejte sem log!“ štěkl Winston. „Šel tam někdo?“

Bezpečnostní systém automaticky ukládal čísla karet užitých k otevření dveří, samozřejmě včetně data. Za pět vteřin se ozval Joeův hlas – teď už zněl vyděšeně i on.

„Včera ve tři třicet. Dva vstupy během patnácti minut. Karta evidovaná na údržbu, jméno Jason Gibbons. Zanesený do evidence předevedčím.“

Údržba v půl čtvrté v noci. Chlap najatý den předtím. Nějaká kritická porucha a nový technik, nebylo to vyloučené, ale...

Ned Pyne to nestačil domyslet, protože doběhl ke dveřím. Číslo a cedulka „*Serverovna 09*“ byla doplněna ještě o výstražný nápis „*Nepovolaným vstup zakázán*“, přesně podle vyhlášek. Dia-Vision na základě kontraktu s Artipolí zajišťoval i prostředí pro městské systémy, samozřejmě za tučnou provizi.

Ned vytáhl kartu. Když ji přikládal ke škvíře, prsty se mu

trásl. Vrazil dovnitř. Skoro stejná místnost jako ta, co před chvílí opustil. Slabé bzučení, silnější hukot klimatizace. Sedm temně rudých skříní podél stěny.

Sedm?!

Nedův žaludek se změnil v klubko ledových, slizkých úhořů. Přesto, když stiskl vysílačku, hlas měl až neuvěřitelně klidný.

„Jsem u městských serverů. Je tu sedm skříní, kolik jich má být?“

Winston odpověděl dvěma holými větami.

„Šest. Spouštím poplach.“

Bílá světla na stropě zablikala. Až do suterénu dolehl zvuk sirény a umělý hlas vyzývající k ukázněnému opuštění budovy. Ukázněnému... určitě. Zaměstnanci sice poplachy nacvičovali, jenže každý ihned pochopí, že tohle není cvičení. Nikdo by ho nenařídil teď, když se kvůli volbám neví, kam dřív skočit.

Ned se donutil pustit to z hlavy. Pohledem přešel řadu skříní. Vypadaly úplně stejně, stejná barva, stejné kontrolky. Když došel blíž, dokonce i všechny stejně bzučely. Pocítil pochybnost. Třeba to přece jenom bude falešný poplach. V záznamech mohla být chyba, šest místo sedmi, souhra šílených náhod, a ta holka... jak že to vlastně říkala?

Ta uprostřed.

Ned opatrně sáhl na čtvrtou skříň zleva. Stejná teplota, nikde žádný rozdíl. Přitiskl obličej ke studené zdi, aby mohl nahlédnout za ni... a strnul. Jasně viděl kabely vedoucí ze zdi do skříní dál v řadě, jenomže u téhle nic. Vůbec nic, jen atrapa...

V té chvíli do dveří vběhl Winston s Joem a dvěma dalšími členy ostrahy. Jejich tváře vypadaly v bílém světle až průsvitně.

„Je to tahle!“ Ned rychle couvl od zdi. „Nemá vzadu kabely.“

„Fajn!“ Winstona ani nenapadlo zkoušet skříň otevřít. „Poldové jsou na cestě. Mizíme pryč!“

Chtěl se otočit, ale Ned ho chytil za rameno.

„Počkejte! Co když to bouchne dřív?“

„No a?! Nikoho to nezabije!“

„Vážně? Na síti visí dopravní systém, nemocnice, všechno. Než naskočí záloha, bude bordel úplně všude! Musíme to vynýst ven.“

„Ven?!“ Joe na Neda zíral s nevěřicím úžasem.

„Přes chodbu do vedlejší místnosti. Je tam záložní úložiště, to může chcípnout. Dvoje izolační dveře, ty vydrží!“

„Ani omylem! Může to bouchnout, jenom s tím hneme, za sebevraždu mě neplatí!“

Joe nečekal na odpověď, rozběhl pryč a oba členové ostrahy ho následovali. Ned se zadíval na Winstona. Nesnášel ho zrovna jako ostatní. Psí čumák, co člověka seřval pro každou pitomost. Dvě vteřiny opětoval jeho pohled.

„Kde je nějaký zvedák?“

„Copak vím?“ zavrčel Ned. „Vezmem to ručně!“

„Fajn, běž zleva. Hlavně pomalu a nenaklonit to.“

„Jasný!“

Než skříň krok za krokem odtáhli ke dveřím, byli oba propocení do poslední nitě. Serverovny naštěstí neměly práh, dveře přiléhaly přímo k podlaze. Dva metry před chodbu. Dva metry do místnosti na protější straně. Dobře zavřít.

Utéct pryč.

Ned s Winstonem běželi, jako by měli v patách algorskou útočnou letku, zastavili se až v prázdné místnosti ostrahy. Monitorů zabíraly vstupní halu namačkanou místy už panikařícím davem lidí, snažících se dostat z budovy. Winston žuchl do jednoho křesla, Ned do druhého. Ať bylo v té skříni cokoli, pokud nešlo o atomovku, případný výbuch těžko mohl dorazit k nim. A pokud šlo, bylo jedno, zda zůstanou venku nebo uvnitř.

Po pár minutách před mrakodrapem přistála blikající policejní aeroauta. Zvláštní jednotka i s pyrotechnickým robotem si neurvale prorazila cestu davem a Winston je stručně poslal na místo.

Někdy tou dobou se Ned Pyne konečně roztřásl. Najednou se klepal tak, až dostal strach, že spadne z křesla, a Winston zalovil v náprsní kapse uniformy.

K Nedovu nelíčenému úžasu vytáhl něco naprosto zakázaného: kovovou placatku. Gestem mu nabídl a Ned kvůli ohromení úplně zapomněl, že nepije.

Jeden doušek stačil, aby se roztřásl ještě víc, přesto se mu ulevilo. S údivem ho napadlo, že Winston asi nebude zas takový blbec. Jaképak asi čte knihy?

O půl hodiny později opustilo policejní komando budovu. Na antigravitační plošině vezli temně rudou skříň a pyrotechnik vypadal skoro stejně bílý jako oni před chvílí, přesto jim ukázal zdvižený palec. Winston kývl a Ned zamyšleně vyslovil dvě otázky, které bude brzy jako ozvěna opakovat celý Menabaran.

„Zajímalo by mě, kdo tam ten prevít dal? Jméno u té karty bude zaručeně falešný. A kdo, sakra, byla ta holka?“

Kapitola 1

Viridian

Fotografie pohledného mladíka líbajícího blondýnku s dobře vyvinutým poprsím se i s celou stránkou novin měnila v na-drobno roztrhané cáry, plující po hladině čisté vody v záchodové míse. Stisknutí stříbrného splachovadla, známý zvuk a zavření. Hotovo.

Její Výsost princezna Viktorie Tereza Talminis zažila mizernou noc. Jen zakrýt make-upem oči opuchlé od nevyspání i pláče jí zrána zabralo půl hodiny, přesto když vyšla z toalety, vypadala už klidně. Velkými okny komnat zářilo ranní světlo, slyšela tiché štěbetání ptáků. Začínal krásný den... kdo v takový potřebuje chlapa? K čemu jsou vůbec dobří?

Došla ke stolu, kam už služebná postavila ranní kávu. Obrazovka počítače vedle byla dosud temná, dotekem ji oživila. V posledních dnech Viktorie zanedbávala práci, úkoly se hromadily, byl čas s tím něco udělat. Správa charitativních nadací je přece mnohem záslušnější než brečet nad jedním lhářem.

Fajn, ještě tomu tak skutečně uvěřit.

Komunikátor zazvonil právě v okamžiku, kdy ze šálku upila první doušek. Instinktivně chtěla pokračovat, ať to byl kdokoliv, mohl snad chvilku počkat, jenže si uvědomila tón toho zvonění.

Krizová linka.

Rychle stiskla komunikátor na kraji stolu. Hlas v něm zněl stroze, přesto z něj číselná potlačovaná hrůza a Viktorie cítila, jak jí dech vázne v hrudi.

„Co ministr obrany? Ano, jistě. Někdo z generálního štábu, možná šéf tajné služby... ano,“ snažila se udržet klidný tón. „Za deset minut v Modrém salonku... seženu ho. Hlavně zabraňte panice!“

Dobrá rada, když od ní sama měla jen krůček.

Dvě vteřiny uvažovala, kde je Georg, nebo spíš, u které dámy tráví noci tento měsíc. Nakonec prostě vyhledala na displeji komunikátoru jeho jméno, vteřiny vyzvánění se táhly pomalu jako celé dny.

„Co je?“ ozval se konečně rozespálý hlas. „To jsi ty, sestřičko?“

„Ano. Musíš sem přijít, hned!“

„Proč? Hoří palác, že mě budíš tak brzy?“

Znuděně otrávený tón způsobil, že Viktorii vedle strachu bodl vztek a její odpověď přetékala sarkasmem.

„Ne. Jenom začala válka, Vaše Veličenstvo!“

Zlostně přerušila spojení a dopřála si minutu na uklidnění. Během ní ji vlastní představitivost stihla vyděsit ještě víc.

O osm minut později vstoupila do Modrého salonku. Generál Norbert Gleason z hlavního štábu přecházel po místnosti jako lev v kleci, přestože obličej měl popelavý.

„Madam,“ zasalutoval, Viktorie postřehla, že se mu chvěje ruka.

„Generále,“ přikývla, ale než mohla pokračovat, dveře se rozletěly. Ministr obrany Antonius a ředitel vojenské rozvědky Michail Petrov. Ministr byl vysoký, urostlý muž důstojného vzezření,

Petrov naopak malý, hubený, téměř vychrtlý, jako by bez ustání na něco stonal. Viktorie ho neměla ráda, zdál se jí jaksi neurčitě slizký. Za ním se do pokoje protáhl jeho asistent nebo spíš osobní gorila, skoro dvoumetrový voják se jmenovkou Beck. Viktorie se už nadechovala, aby ho vyhodila za dveře, ale v tu chvíli salonek otevřel další muž a ona na něj rázem zapomněla.

„Veličenstvo!“ generál znovu zasalutoval. Georg Filip Talmis, král Viridianu, mrzutě mávl rukou. Světlé vlasy měl rozčuchané, zřejmě se nestihl učesat. Vypadal udýchaně, pod dokonale padnoucím sakem mu byla vidět nakřivo zapnutá košile, ale z nějakého důvodu to nepůsobilo vůbec nevhodně. Naopak, Georgovi to dodávalo šarm a kouzlo ležérnosti, které fungovalo jako magnet nezadaných dam. Často i těch zadaných. Poslední úlovek musel být odněkud z paláce, jinak by nepřišel tak brzy.

„Tak co se děje, pánové?“ padl vyčerpaně do vysokého křesla.

„Vaše Veličenstvo, před dvaceti minutami provedla k našemu majáku skok mohutná algorská flotila,“ promluvil Norbert Gleason. „Výchozím bodem byl Leoben... což by samozřejmě nemělo být možné, ale nějak to dokázali. Část z nich blokuje maják, ale zbytek, asi dvacet lodí, směřuje značnou rychlostí k Viridianu. Mám tu snímky ze satelitů.“

Generál přistoupil k velké obrazovce v čelní stěně a chvíli pracoval na terminálu vedle. Scéna, která se pak objevila, způsobila, že Viktorii na okamžik vynechalo srdce.

„Co je, sakra, tohle?“ vydechl Marcus Antonius při pohledu na plavidlo se svisle rozšířenou přídílí připomínající kladivo – hodně velké kladivo, třebaže obrazovce chyběla perspektiva. „Takovou loď jsem nikdy neviděl.“

„Ani já ne, pane ministře,“ odvětil generál škrobeně. „Je o sto metrů delší než standardní křižníky třídy Devlin, které tvoří páteř algorské vesmírné armády. Nese emblémy císařovy vlajkové

lodi, to znamená, že Andrej Korwarian je osobně přítomen na palubě. V té flotile jsou ještě další tři stejného typu.“

„Úžasně,“ procedil Antonius mezi zuby. „Vynikající zpravodajská práce, že, pane Petrove, *tohle* přehlédnout.“

„Tohle, jak říkáte, nepochybně pochází z Mrtvé díry,“ odvětil Petrov klidným hlasem. „Kdybyste četl zprávy, které vám posílám, než je zahodíte jako nepodložené, věděl byste, že rozvědka už rok upozorňuje na potenciálně nebezpečné projekty, co tam probíhají.“

„Kromě těchto lodí se ve flotile nachází sedm křižníků Devlin a osm torpédoborců Saratoga,“ pokračoval znovu Gleason. „Na orbitě Viridianu budou současnou rychlostí za hodinu.“

Dalších pár vteřin ticha.

„Říkali něco?“ otázal se Georg. „Začali střílet?“

„Ne, Veličenstvo. Ignorují výzvy k zastavení a nepodali žádné vysvětlení, ale ani nevyvíjí zjevně nepřátelskou aktivitu. *Zatím*.“

„Doufám, že jste se je nepokusili zastavit násilím.“

„Ne. S deseti policejními křižníky Vesmírné služby by to bylo poněkud... nerozvážné,“ v Gleasonově hlase hořkla ironie.

„Co algorská ambasáda?“ promluvila Viktorie. „Jejich velvyslanec neřekl, co je mohlo tak naštvat? A co Menabaran a ta slavná úmluva o obraně?“

„Obávám se, že je už bezpředmětná, Výsosti,“ Antonius sklopil oči. „Algoru se povedl dokonale překvapivý úder. Kurýra na Menabaran jsme samozřejmě poslali, ale případné posily vletí u majáku rovnou do pasti. Nemyslím, že to budou riskovat. Z algorského vyslanectví na písemnou nótu neodpověděli a komunikační linky jsou hluché. Pozorovatelé hlásí, že celá budova je uzavřena se zvýšenou ostrahou.“

„Invaze,“ shrnul Norbert Gleason krátce.

„Ale proč?“ namítl Antonius tiše. „Bez výstrahy, žádná provokace, neměli důvod...“

„Důvod?“ generál se ušklíbl. „Možná se Korwarian jenom špatně vyspal a řekl si, že by mu to spravilo den.“

„Pokud je to invaze, co budeme dělat, pánové?“ promluvila znovu Viktorie. „Co můžeme postavit na obranu... nepočítaje těch deset policejních křížníků,“ nutila svůj hlas k věčnému tónu.

„Doporučuji vyhlásit poplach, madam,“ odvětil Gleason. „Patrně nedojde k plošnému ostřelování povrchu orbitálními zbraněmi. To by mohlo nezvratně poškodit ekosystém Viridianu, algorská flotila spíš provede pár přesných úderů a poté vyloží okupační síly. Pokud jsou ty největší lodě přepravní, může v každé být až padesát tisíc mužů nebo autonomních bojových prostředků... a viridiánská armáda má v tuto chvíli sto deset tisíc bojeschopných vojáků včetně záloh. Proto doporučuji zahájit přípravu na partyzánskou válku.“

Viktorie polkla nasucho. Pokusila si představit, co všechno se v těch dvou slovech skrývalo. I Georg zbledl – a rozhodně zavrtěl hlavou.

„Pomalu, generále. Při vší úctě, slyším až moc domněnek. Zmínil jste třeba údery na centra obrany. Myslíte, že algorská armáda ví, kde se nacházejí, že znají polohu našich základů?“

„Myslím, že je to dost pravděpodobné... že, řediteli?“ Gleasonův pohled se upřel do Petrovovy nečitelné tváře a Antonius se ušklíbl.

„Nespadá tohle také do vaší práce?“

„Co po mně chcete, pane ministře?“ Petrov ani teď nedal najevo sebemenší emoce. „V těch zprávách, co jsem zmínil, jsem psal i o vzrůstající algorské zpravodajské aktivitě. Ovšem s možnostmi tak omezenými jí těžko můžu efektivněji bránit.“

„Ano, ta otravná lidská práva, že? Ne jako na Algoru. Kdybyste si mohl pozvat na pomoc třeba graciány, to by...“

„Pánové, dost!“ přerušil je Georg. „Na debaty, kdo co zbabral,

bude čas pak... pokud nějaké *pak* bude. Petrove, myslíte, že generál má s tou invazí pravdu?“

„Nevím, Veličenstvo,“ ředitel naklonil hlavu stranou a Viktorie si uvědomila, že jeho klid nervozitu kolem spíš zvyšuje. „Skok, který provedli, dokazuje, že zvládli významně zdokonalit Lawrencův pohon nebo získat mnohem kvalitnější vortexové krystaly, pokud ne oboje. To je strategická výhoda, kterou prozrazením ztratí. Musí tedy mít v úmyslu něco, co ztrátu vyváží, třeba dobytí Viridianu, ovšem na algorského císaře je postup nečekaně mírný.“

„Mírný?!“ Antonius málem vyprskl. „Tohle vám přijde mírné?!“ ukázal na obrazovku plnou válečných lodí, ale Georg přikývl dřív, než mohl ředitel reagovat.

„Dobrý postřeh. Komunikaci majáku mohli odříznout tak rychle, že by nestihl ani nouzový signál, a pak zničit každou loď v dosahu. Navíc tenhle průvod sice vypadá nebezpečně, ale nevidím třeba ani jednoho Škorpiona.“

„Co je Škorpion?“ zeptala se Viktorie. Snad by si vzpomněla, ale bylo toho trochu moc, blesklo jí hlavou, kam se podělo krásné ráno...

„Loď, madam,“ odvětil Gleason. „Malá, rychlá, zpravidla nese dvě těžké rakety. Určena pro překvapivé, přesné údery.“

„Tedy takové, o jakých jste mluvil,“ kývl Georg. „Stačila jedna letka, dosáhla by naší orbity někdy před čtvrthodinou a zastihla nás úplně nepřipravené.“

„To... možná. Ale, odpusťte, Veličenstvo, algorský císař není...“

„Algorský císař hlavně není hlupák, zvláště pokud jde o válku. Nezapomeňte na Dieterův masakr. Nevěřím, že tohle je útok. Možná nás zkouší vyděsit, abychom se vzdali bez boje, nebo chce úplně něco jiného. Armáda má pohotovost, ale ať se nikdo nesnaží na tu flotilu střílet. Dokud se Andrej Korwarian neuráčí

povědět, proč přiletěl, bereme to jako algorskou státní návštěvu. Přivedl si, pravda, pořádný doprovod, ale je císař.“

Viktorii zacukaly koutky. Ne, nemohla se smát, a ani to nebylo míněno jako záměrný žert. Georg prostě dokázal instinktivně odlehčit situaci – další součást jeho kouzla, která občas přišla vhod, i když kolem nebyla žádná ženská trofej.

„Jak chcete, Veličenstvo,“ Petrov bez odporu kývl. Antonius po něm hodil zlým pohledem, generál naopak zavrtěl hlavou.

„Pochybuji, že máte pravdu, i když bych byl rád. Ovšem vy i lady Viktorie musíte odsud. Utopia bude určitě jeden z prvních algorských cílů, později...“

„Ne, generále. Viktorie samozřejmě odjede, ale já zůstanu. Palác má ochranný kryt a snad souhlasíte, že je nutné, aby se král i bezprostřední následník trůnu nenacházeli na stejném místě.“

„Palácový kryt je ale navržen proti živelným pohromám nebo běžným bombám, ne algorským theta střelám. Stačí jedna, a nezůstane tu vůbec nic, Veličenstvo, prosím...“

V té chvíli se ozval nový hlas z terminálu vedle obrazovky.

„Generále, tady plukovník Daniels. Máme tu přenos! Slyšíte?“

„Ano,“ generál rázem spolkl zbytek věty. „Jaký přenos?“

„Vysílání z algorské vlajkové lodi, pane. Císař Korwarian žádá o rozhovor.“

Gleason i Antonius ztuhli, Petrovovou reakcí bylo jen zvednutí obočí. Georg pomalu vstal a došel k terminálu.

„Dobrá, plukovníku. Spojte nás.“

„Já... lituji, Veličenstvo, ale císař nechce mluvit s vámi.“

„Tak s kým?“

„S princeznou Viktorií, pane.“

Okamžik hrobového ticha. Viktorie cítila srdce až v krku. Skoro se divila svému klidu, když vstala a došla před terminál.

„Ano, plukovníku. Jsem tady, spojte nás.“

„Rozkaz, Výsosti.“

Obrazovka blikla.

Válečnou flotilu vystřídal válečník.

To bylo první slovo, které Viktorii napadlo, když spatřila muže stojícího před šedou stěnou s velkým znakem Algoru. Vzpřímený, v černé uniformě včetně zbraně u pasu. Krátké vlasy, přísná tvář středního věku s tenkými rty, oči chladné a hluboké. Neusmál se, jen kývl.

„Vaše Výsosti. Je mi ctí i potěšením, že vás poznávám.“

„Mně také, Vaše Veličenstvo,“ Viktorie rychle polkla. Uvědomila si, že nějak nemůže odtrhnout pohled z těch očí. „Právě... právě jsme diskutovali nad účelem vaší nečekané návštěvy.“

„O tom nepochybuji, Výsosti. Je nešťastné, pokud jsem vás nějak rozrušil. Účel mé návštěvy je ryze přátelský.“

„Skutečně?“ hlesla Viktorie, pocit úlevy se však mísil ještě s něčím ani zdaleka ne tak příjemným...

„Ano,“ Andrej Korwarian přikývl, hlas s patrným algorským přízvukem hladký jako samet. „Přišel jsem vás požádat o ruku.“

Ticho.

Pokoj okolo Viktorie se zahoupal. Kolena se jí roztrásla, ze všech sil se snažila stát rovně.

„To... to... je nečekané,“ vypravila ze sebe. „A že jste přivedl celou flotilu...“

„Není celá ani zdaleka. Pouze doprovod odpovídající významu této události.“

Viktorie riskla pohled stranou. Norbert Gleason byl bledý, Petrov vše sledoval s tím protivným klidem. Georg... vypadal, že se pohybuje kdesi mezi mdlobami a výbuchem smíchu.

„Nezdá se vám vaše žádost poněkud unáhlená, když se osobně vůbec neznáme?“ dostala ze sebe.

„Potom je nejvyšší čas to změnit, má paní.“

Při tom oslovení sebou Viktorie trhla.

„Co... co když odmítnu?“

Tentokrát Andrej nereagoval hned. Díval se, chladně ji studoval a Viktorie musela odolávat nutkání se pod tím pohledem přikrčit.

„Vaše Výsosti, snad víte, že muž odmítnutý ženou se může zachovat nerozvázně. Často dokonce hrubě... *velmi* hrubě.“

V těch slovech nebyla hrozba. Nebylo tam nic, žádný cit, ale o to děsivěji to znělo. Viktorie stěží dokázala odpovědět.

„Když... když si vás vezmu, odletí ta flotila, odkud přišla?“

„Ovšem. Vráť se na Algor se mnou i s vámi,“ Andrejův první úsměv připomínal povytažené ostrží meče.

„Kdy... mohu si to rozmyslet?“

„Jistě, Výsosti. Máte dvacet sedm minut, než mé lodě dosáhnou orbity Viridianu. Pak očekávám odpověď. Přeji příjemný den.“

Obrazovka potemněla, než Viktorie stihla odpovědět, ale jí se už stejně nedostávalo slov. Pomalu se otočila a přejela očima po bledých tvářích.

„Pánové... omluvte mě,“ cíl byl ten hlas? Zněl mírně povědomě. „Obávám se... potřebuji ven.“

„Doprovodím tě!“

Georg rychle vstal. Viktorie se o něj musela opřít. Vyvrávorala ze dveří, a než se zavřely, přes hukot v uších ještě uslyšela ředitele Petrova.

„Tak tohle bude zajímavé.“

„Je ti líp?“

Viktorie otočila kohoutkem a zastavila ledovou vodu. Ruce se jí pořád trásly, teď už spíš zimou. Nejraději by do toho proudu strčila celou hlavu, ale za námahu přivést pak svůj vzhled zpět do reprezentativního stavu to nestálo.

„Ano,“ přikývla, zatímco si utírala ruce. „Trochu.“

„Co chceš udělat?“ zeptal se Georg tiše. Stál krok vedle ní a měřil si ji pohledem vážným jako málokdy.

„Co myslíš? Ještě včera jsem se stejně chtěla vdávat. Takže se nic nezměnilo... tedy kromě ženicha.“

Snažila se, aby to znělo pobaveně i statečně, ale výsledek byl v obou směrech žalostný a Georg překvapeně zavrtěl hlavou.

„Ty a Simon... sakra, já myslel, že vám to klope?“

„Klope?“ Viktorie se ušklíbla. „Je vidět, že nečteš noviny. Simon... má na občasná povyražení jinde podobný názor jako ty. Doufám, že aspoň v tom bude algorský císař diskrétnější.“

„Neblázni!“ vybuchl Georg. „Tohle je vydírání, únos! Nemůže tě takhle nutit, řekni prostě ne...“

„A pak co? Slyšel jsi ho. Neblafuje, vezme Viridian útokem. A i kdybychom se ubránili, potrvá to měsíce, roky. Zničená města, všechno, co jsme od Exodu budovali, v troskách... ne. Jestli se stačí vdát za cizího chlapa, abych tomu zabránila, je to malá cena.“

„Ty a tvoje pitomá zodpovědnost! Tohle přece není nějaká rovnice, jde o celý tvůj život! Navíc, chápeš politické důsledky?“

„Právě teď mi to nemyslí moc svižně. O čem mluvíš?“

„O nástupnické linii... a zákonech. Pokud si ho vezmeš, stane se váš potomek následníkem trůnu hned po tobě a mně. Navíc císař získá občanství i titul viridianského prince. Bude mít právo účastnit se jednání vlády i neveřejných kabinetů. Tajná služba, obrana, ekonomika... proboha, dokonce i Archa! Jako bychom Algoru otevřeli dveře dokořán, přitom máme pořád platné vojenské svazky s Menabaranem. Tušíš, co to může vyvolat?“

Viktorie bolestně přivřela oči. „Tomu prvnímu nezabráníme. Leda by sis místo povyražení na týden konečně našel skutečnou ženu. A zbytek nesmíš připustit, i kdybys měl dekretem zakázat přístup do vlády všem nezúčastněným osobám včetně mě. Parlament tě podpoří a já... nemyslím, že na Algoru budu mít možnost starat se o naše věci. Budu nejspíš ráda, když se postarám o ty svoje.“

Při těch slovech si Viktorie znovu uvědomila, co ji čeká.

„Musíme jít,“ zamířila ke dveřím. „Zbývá pár minut, nechci mu dát záminku.“

„Jako by nějakou potřeboval!“ procedil Georg.

Když znovu vkročili do Modrého salonku, Gleason stále přecházel po místnosti, Petrovův bodyguard někam zmizel a ředitel vypadal znuděně. Zato ministr Antonius měl rudou tvář, Viktorie tušila, že za její nepřítomnosti se odehrála další potyčka.

„Něco nového, pánové?“ donutila se usmát.

„Ano, Výsosti,“ odvětil generál škrobeně. „Zprávy o té flotile se šíří a před chvílí přišlo další vysílání. Korwarianovi lidé kontaktovali zpravodajské redakce s oznámením, že císař navštívil Viridian a během pár minut učiní významné prohlášení. Ústředna v paláci je už na zhroucení pod dotazy, co to má znamenat.“

„Nebetyčná drzost!“ prskl Antonius. „Jak si dovoluje, když ani nezná vaši odpověď!“

„Kdo říká, že nemá připravené obě verze?“ opáčil Petrov. „Pokud Jeho Výsost přijme, bude zprávou oznámení svatby. Když ne, bude to: připravte se na obsazení. Tak či tak to rozhodně je významné.“

Viktorie v jeho hlasu ucítila pobavení a znechuceně na něj pohlédla, ale té úvaze se nedalo nic vytknout.

„Ano,“ souhlasila. „A protože čas právě vypršel, nenecháme Jeho Veličenstvo čekat. Spojte mě s vlajkovou lodí, generále.“

„Jistě.“

Viktorie postřehla generálův pohled, vyděšený i soucitný. Neptal se, co udělá, věděl to stejně jako ona, a na obrazovce se znovu objevila postava algorského císaře. Stál na stejném místě, jako by se celou dobu nepohnul.

„Nuže, Vaše Výsosti?“ otázal se věcně. „Jaká je vaše odpověď?“

„Odpověď je ano. Vezmu si vás, pokud vaše flotila ihned opustí prostor Viridianu.“

Paradoxně ucítila úlevu. Vlastně to bylo snadné... a pořád měla čas. Potrvá měsíce, než se taková svatba na nejvyšší úrovni zorganizuje. Za tu dobu si na tu vyhlídku snad zvykne, možná i najde způsob, jak...

„Jsem neobyčejně potěšen, má paní,“ promluvil císař znovu a přetrhl její myšlenku. „Během třiceti minut dorazí člun, který vás dopraví na palubu mé vlajkové lodi, abyste si mohla vybrat vhodné svatební šaty.“

Viktorie sebou trhla. „Vy... vy máte na lodi *svatební šaty*?“

„Ovšem, má paní. Nepřiletěl bych žádat o vaši ruku nepřipraven. Mám na palubě všechen nutný personál, kněze i nezbytné doplňky.“

„Kdy... na kdy tu svatbu plánujete?“ vypravila ze sebe Viktorie. Už zase cítila závrať, a navíc šílenou chuť se rozesmát. On přivezl na válečné lodi svatební šaty, kněze, proč ne družičky a sbor... ohromené ticho za ní dosvědčovalo, že ostatní sdílejí její pocity.

Císař pokrčil rameny. „Bylo mi řečeno, že příprava nevěsty k obřadu je časově náročná. Takže odpoledne viridianského času, pokud budete připravena, má paní.“

„Odpoledne?“ zopakovala Viktorie omráčeně. „Jako... dnešní?“

„Jistě,“ potvrdil Andrej. „Večer už můžeme být na cestě zpátky na Algor. Chtěla jste přece, aby flotila odletěla co nejdříve, nebo se mýlím?“

Viktorie mlčela. Bezradně zírala na obrazovku – co teď? Požádat o víc času? Na co? I kdyby vyhověl, zjevně nehodlal odletět bez ní. Znamenalo by to další týdny, po které bude lidem na Viridianu nad hlavami kroužit algorská hrozba. Všechny dotazy, komentáře v tisku... anebo válka, pokud se Antonius zmýlil a Menabaran vyšle svoji flotilu. Nebylo nakonec lepší odbýt to rychle jako bolestivou injekci...

„Jak si přejete,“ promluvila Viktorie odevzdaně. „Pošlete svůj člun. Já... budu připravena.“

„Děkuji,“ císař se podruhé usmál. „Budu vás očekávat.“

Obrazovka potemněla. Viktorie udělala krok zpět do nejbližšího křesla. Za okny Modrého salonku viděla vrcholky stromů palácové zahrady, pod nimi střechy Utopie a blankytně modré nebe. Krásné dopoledne, které bylo tisíc světelných let daleko, kolem ní vládlo stále ticho...

„Dobrá,“ Petrov rázně vstal. „Soudím, že toto je vyřízeno. Vaše Výsosti, rád bych s vámi mluvil v soukromí. Ihned.“

Viktorie na něj upřela nepřítomný pohled. Co ten člověk chce... zaplavila ji prudká nechuť se právě s ním teď bavit. Všimla si, že také Beck už je zpátky, i když ho nepostřehla přicházet, stál za Petrovovým křeslem – zavrtěla hlavou.

„Řediteli, obávám se, že nemám čas. Musím zařídit spoustu věcí, nemohu...“

„Já vím, madam,“ přerušil ji důrazně. „Právě proto byste mi měla věnovat pár minut. Prosím.“

Viktorie sevřela rty. Odpor přetrvával, ale uvědomila si, že je to snad poprvé, co v Petrovově hlase slyší naléhavost – nebo co z jeho úst vyšlo slůvko *prosím*.

„Pět minut. Pánové, omluvte nás... i ty,“ zadívala se na bratra. Hlavně ne další přesvědčování... ještě by nakonec mohla poslechnout.

Zdálo se, že Georg pochopil, protože kývl, stejně jako Antonius. Jakmile za sebou zavřeli, Viktorie se zadívala do Petrovovy tváře.

„Takže o co jde?“

„Výsosti, vím, že mne nemáte v oblibě,“ spustil klidně. „Také nepopírám, že při dnešních událostech cítím jisté zadostiučinění, které ale nemá co dělat s mou prací ani s vámi.“

„Jistě. Možná jste vážně upozorňoval na hrozbu, a vždy se držíte

stranou, takže máte šanci, že až začnou padat hlavy, vaše nebude jednou z nich. Gratuluji. Pokud je to všechno...“

„Ještě okamžik,“ přerušil ji znovu. „Můj úřad má k dispozici řadu informací o představitelích algorského císařství, o říši i o Algormontu. Protože tam zřejmě strávíte delší dobu, mohly by vám v začátcích pomoci.“

„Ano, ale teď nemám čas je studovat.“

„Proto jsem nechal přinést toto,“ Petrov vytáhl z kapsy paměťový čip. „Je kompatibilní s běžnými typy čteček a upravený, aby ho nezachytily běžné skenery. Když ho budete mít u sebe, museli by vás podrobit přímé osobní prohlídce, aby byl objeven. Pokud byste ho potřebovala zničit, stačí ho hodit do vody, jde dokonce spolknout.“

Viktorie se překvapeně zarazila. Poprvé se zadívala na Petrova jinýma očima. Zatímco ostatní za její nepřítomnosti naříkali nebo se obviňovali, on dal přednost něčemu praktičtějšímu.

„Děkuji,“ obrátila čip v ruce. „Co... co byste mi radil hlavně?“

„Nedůvěru, Výsosti. A opatrnost. Andrej Korwarian poznal zradu i převrat z první ruky, má reputaci paranoika. Potrvá asi dlouho, než získáte jeho důvěru, pokud vůbec. Také netuším, zda sňatek chápe jako strategický tah, nebo očekává... intimní sblížení.“

„Tu otázku si také kladu,“ odvětila Viktorie tiše. „Zvlášť při jeho pověsti, ty řeči o sadismu, o něm a graciánech...“

„Výsosti, věřím, že většina z nich jsou pomluvy vytvořené císařovými nepřáteli, nebo dokonce jím samotným. Andrej Korwarian umí dobře těžit z pověsti krutého tyрана, ať už je oprávněná, nebo ne. Graciánům ovšem na algorské poměry toleruje opravdu dost. Netuším proč a nemohu vyloučit žádnou možnost, ale pokud se vyhnete konfliktu s nimi...“

„Zrovna jim se budu vyhýbat nejvíc ze všech,“ Viktorie se otrásla. Hlavou se jí mihla vzpomínka na historky, kterými ji

Georg strašil jako malou, a rychle je zapudila, ale Petrov její gesto postřehl. Náhle sklopil oči.

„Výsosti, umím ocenit, když někdo přijme nevyhnutelnost. Císař sice navenek projevuje vybrané chování, ale realita v soukromí může vypadat jinak a vaše situace skončit různě. Proto...“

Rychlým pohybem si stáhl z prostředníčku jednoduchý zlatý prsten. Podal ho Viktorii, ihned si všimla malé dutiny na vnitřní straně. Uvnitř byla zalisována temně rudá pilulka, ne větší než zrnko pšenice.

„Co to je?“ otázala se. Po zádech jí přeběhl mráz, protože tušila odpověď a Petrov kývl.

„Mají ho někteří naši agenti v terénu. Rychlé a bezbolestné. Rozhodně to není návod, jen mám jistou zkušenost s algorským zajetím. Člověku přináší úlevu vědomí, že aspoň vlastní život má pořád ve svých rukou.“

„Chápu,“ odvětila Viktorie tiše. Kdyby tohle slyšel Georg, Petrov by v mžiku letěl z úřadu, možná i z okna... rychle si prsten navlékla. Ředitel měl útlé prsty, padl dokonale. Potlačila další nával chladu a kývla. „Děkuji. Teď už vážně musím jít.“

„Ovšem, Výsosti,“ Petrov vstal. „Nějaká další přání? Cokoliv?“

„Ne... snad jen jedno,“ Viktorie se na něj pevně zadívala. „Jsem vám vděčná za pomoc. Možná ji ještě v budoucnu využiji. Pokud by vás ale měla přivést do situace, kdy budete nucen volit mezi zájmy mými a Viridianu, vždy dejte přednost jemu.“

Petrov přivřel oči. „I kdyby to bylo proti vůli vašeho bratra, Výsosti? Protože oba víme, že pro něj jste vždy hlavní vy. Splnění toho přání by mohlo znamenat, že budu muset jednat za jeho zády.“

Viktorie neodpověděla. Petrov měl pravdu, to nemohla popřít. Pokud řekne ano, nejen že tím navádí ke zradě jeho, ale zrazuje i Georga. Její odměna za jeho starost... pitomá zodpovědnost...

„Ano,“ přinutila se kývnout. „Pokud jste k takovému jednání ochoten i vy, řediteli.“

Petrovův levý koutek vylétl vzhůru. „Ministr Antonius o mně tvrdí, že postrádám charakter. Má úplnou pravdu.“

„Dobře. Z Algoru vám samozřejmě nebudu moci pomáhat, budete na vše sám. Snažte se neztratit bratrovu důvěru. Myslím, že teď spíš vzroste, jen co si přečte zprávy, o kterých jste mluvil, a pokud někdo půjde, bude to Antonius. Generál... ten za nic nemůže.“

„Ovšem. Tohle se vojensky vyhrát nedalo. Museli bychom mít menabaranskou flotilu připravenou přímo v našem systému, což by vláda bez jasných důkazů o přípravě invaze nikdy neschválila. Naštěstí... ale na tom nesejde,“ Petrov mávl rukou.

„Děkuji, řediteli. Nezapomenu vám to.“

„Sloužím Viridianu, Výsosti.“

Petrov se uklonil, v bledé tváři opět nečitelný výraz. Viktorie pocítila zlou předtuchu prvního bolestného kompromisu z mnoha, ale teď se jím nemohla zabývat.

Byl čas si sbalit.

Krev tvořila na podlaze silnou, rozmazanou stopu, rudou jako ceremoniální koberec. Major Matt Reed vyšel zpoza rohu právě ve chvíli, kdy se velící místnost otevřela a dva vojáci vytáhli ven mrtvolu. Generál Terrakai měl ve tváři udivený, překvapený výraz, oči vytřeštěné, ústa pootevřená. Otvor uprostřed jeho čela byl velký jako půlzlátý.

„Co se stalo?“ zadíval se Reed na muže pověřené úklidem. Jeden polkl, začal to ze sebe soukat a Matt mlčky poslouchal – vlastně žádné překvapení. Potlačil povzdech. Terrakai byl dobrý chlap, ale jakmile začal mluvit, neuměl přestat. Ti, kdo prorokovali, že kvůli tomu skončí špatně, mohli připíjet na úspěšnou věštbu. Jeho syn právě zdědil jmění, ale těžko z něj

bude mít radost. Toužil kráčet v otcových stopách a tohle rozhodně nebyl dobrý start kariéry, s tím se ale nedalo nic udělat.

Matt se sklonil, aby generálovi aspoň zatlačil oči, ale voják, který držel mrtvého za ramena, ho zarazil.

„Ne, pane! Císař přikázal, že se ho nikdo nesmí dotknout. Máme ho jen odnést do komory a vyhodit.“

„Řekl, do které?“ otázal se Matt.

„Ano, šestnáctky.“

Matt se jen ušklíbl – jistě. Přejížděcí komora šestnáct ležela až na druhém konci lodě. Generála potáhnou chodbami všem na očích a za ním půjde historka, proč k tomu došlo. Nakonec ho prostě vyhodí do ledového vzduchoprázdna jako odpad...

Matt natáhl ruku. Zavřel Terrakaiovi oči, zatlačil mu spodní čelist zpět k horní a narovnal se.

„Pokračujte!“

„Ano, pane!“

Voják na něho zíral se směsicí strachu i obdivu, teprve teď si zřejmě všiml stříbrné psí hlavy na jeho límci. Matt naopak vyrazil chodbou pryč od velící místnosti i té rudé stopy. Nehledě na znechucení, přijít do hangáru pozdě si nemohl dovolit ani on.

Výsadkový člun s císařskými emblémy už stál před výpustí. Pilot nedbale zasalutoval a překvapeně se na Reeda zadíval.

„Žádné ozbrojené doprovody, pane?“

„Ne. Budeme diskrétní.“

„No bezva. Klidně nás můžou poslat k zemi.“

Major pokrčil rameny a vyhoupl se do zadních dveří. Vzhledem k okolnostem to nebyla úplně lichá obava, jenže měl v hlavě tolik jiných, že v té konkurenci neměla šanci se prosadit.

O minutu později člun zamířil k povrchu obrovské zelené koule dole. Matt Reed pohlédl z okna, bílé cáry mraků pluly nad bleď zelenými oceány, tmavší zelená patřila pevninským pralesům.

Na rozdíl od věčně bílého Algoru Viridian kypěl životem, jenže na zkoumání teď neměl myšlenky. Další minuty rozhodnou o budoucnosti a možná i životě mnoha lidí, jeho nevyjímaje. Raději se zahleděl zpátky do uklidňující šedé stěny.

Pilot očividně čekal každou vteřinou uvítání v podobě řízené střely, takže průlet atmosférou předčil leckterý bojový výsadek. Když se za oknem objevilo hlavní město Viridianu a stupňovitá pyramida královského paláce, Mattův žaludek už silně protestoval, takže rozhodně neocenil krásu architektury Utopie ani stylovost, se kterou palác zapadal do okolní zeleně. Přistávací plocha se nacházela na druhém stupni pyramidy, a když člun konečně dosedl, major vydechl úlevou. Zamířil ven, ale krátce se zastavil a stiskl komunikátor pro spojení s pilotní kabinou.

„Doufám, že zpátky to bude pomalejší. Jinak budete vysvětlovat císaři, proč si jeho vyvolená cestou na svatbu pozvracela šaty.“

Nečekal na odpověď, doufal, že je pilot dost chytrý, aby si to přebral, a vystoupil.

Sluneční světlo nebylo ostřejší, než znal, ale opřela se do něj vlna horka. Před ním se tyčila k nebi masa paláce, každé patro obtočené širokou terasou plnou květin, keřů, a dokonce i stromů. Z větví zněl koncert ptačích trylků, mnohem silnější však byly vůně, které na něho útočily při každém nádechu. Čerstvá zeleň, květiny, hlína. Až se z toho všeho točila hlava.

Ve srovnání s tím vypadala šedá přistávací plocha bezútěšně. Na konci u vchodu do paláce čekal muž v zelené viridiánské uniformě. Výložky Reed rozpoznal jako generálské, došel blíž a zasalutoval.

„Major Reed, pane. Byl jsem určen Jeho Veličenstvem jako doprovod Její Výsosti princezny Viktorie na palubu vlajkové lodi.“

Generál neodpověděl. Na pozdrav nereagoval, probodával Matta pohledem, jako by ho chtěl srazit přes zábradlí kolem přistávací plochy do zelené hloubky k úpatí paláce. Vřelejší přijetí ovšem nešlo čekat, a tak Reed trpělivě stál, dokud se generál neotočil.

„Tudy!“ ucedil.

Hned za dveřmi stáli dva viridianští vojáci, kteří se zařadili za ně, a Matt se málem neubránil úsměvu – hlídači hlídající hlídače. Nechtěl by být v jejich kůži.

„Její Výsost je zaneprázdněna!“ zavrčel generál, aniž se ohlédl. „Počkáte, dokud nebude připravena.“

Patrně čekal odpor, ale Matt kývl.

„Jistě, pane.“

Prošli čtyřmi patry nahoru a zastavili se u dvoukřídlových dveří. Matt se mlčky postavil napravo od dveří, v předpisové vzdálenosti jednoho a půl kroku, a zůstal stát, pohled upřený na protější zeď. Koutkem oka postřehl zmatené výrazy svých viridiánských hlídačů, kteří evidentně váhali, co podniknout. Co čekali? Že začne mávat pistolí a chtít princeznu nebo život? Matt sice zbraň u pasu měl, ale poslední, co hodlal předvádět, byla viridiánská představa algorského vojáka... nebo vůbec jakákoliv představa.

Generál dál hleděl na jeho obličej, rozpačité ticho se táhlo. Nakonec pochopil, že ten chlap opravdu nemíní dělat nic než čekat, a mrzutě pokrčil rameny.

„Zůstaňte tady!“

„Ano, pane!“ potvrdil znovu Matt, třebaže rozkaz patřil oběma viridiánským strážným. Ti jeho slova zopakovali jako ozvěna, a generál zlostně odkráčel. Takže uvítání by bylo.

Minuty ubíhaly. Zpoza dveří nebylo slyšet nic a Matt byl vděčný, že císařovy rozkazy zněly zcela jasně: Do místních věcí nezahovovat. Pak se ozvaly kroky, jenže ne z komnaty, nýbrž z opačného konce.

Dobře vypadající mladík s pečlivě učesanými vlasy klusal chodbou s výrazem krajního rozhořčení. Matt se ho pokusil zařadit, viridiánského krále i přední ministry ze snímků znal. Tohle nebyl nikdo z nich. Bez klepání rozrazil dveře princezniných komnat a major sebou cukl, ale zůstal stát – vojáci nereagovali, snad se

tedy nic nedělo. Muž za sebou dveře přibouchl, ale zámek nezapadl, takže zůstaly pootevřené a zevnitř bylo slyšet každé slovo.

„Co tu chceš, Simone?“ promluvil unaveně znějící ženský hlas.

„My už si nemáme co říct.“

„Že ne?“ odsekl muž. „Co má tohle znamenat, Viktorie?!“

„Co *tohle*?“

„Chtěl jsem tě požádat o odpuštění a cestou slyším zprávu, že se vdáváš. Za algorského císaře. To je nějaký vtíp?“

„To bohužel není, Simone. Ale hlavně už to není tvoje věc.“

„Aha!“ Matt i přes dveře slyšel ironií přetéající tón. „Našla sis náhradu rychle, a mně budeš něco vyčítat?“

„Jdi pryč! Běž si za tou svojí blondýnou, nebo kam chceš, ale mě nech na pokoji! Skončili jsme!“

„Jistě! Máš přece císaře... flundry šplhají po žebříčku rychle!“

Plesk!

Zvuk nenechával na pochybách, jaký čin ho způsobil, a Matta píchlo u žaludku. Jenže vzápětí se ozval hluk, tlumené ženské vyjeknutí a on se rázem přestal usmívat.

Protože tohle už *byl* jeho problém.

Než některý z vojáků stačil zareagovat, otočil se a rozrazil pootevřené dveře. Vzápětí poprvé spatřil svou budoucí císařovnu. Bezpochyby byla půvabná, oválný obličej rámovaný kudrlinkami vlasů barvy mědi. Dlouhé šaty, které jí obepínaly postavu, měly stejně zelený odstín jako její oči. Teď v nich měla výraz zlosti i strachu, když se snažila vykroutit ze sevření toho chlapa, který s ní neurvale trásl.

„Co si o sobě myslíš, ty...“

Oslovení Simon nedořekl, protože mu na rameno dopadla Mattova ruka. Bez námahy ho odtrhla od Viktorie, princezna uskočila.

„Její Výsost žádala, abyste se vzdálil,“ promluvil major vlídně. „Tudy, pane,“ nasměroval ho ke dveřím a Simon byl první

okamžik tak zkoprnělý, že ani nevzdoroval. Rychle se ovšem vzpamatoval.

„Co se do toho pleteš, pacholku?!“

Mávl rukou sevřenou v pěst. Matt ji zachytil. Zastavil úder, popadl ho za ramena a Simon si uvědomil, že náhle pod nohama necítí zemi...

Než to domyslel, Reed udělal pohyb, jako by házel kuželkářskou kouli. Simon prolétl dosud otevřenými dveřmi a žuchl za prahem na záda. Po vzorně navoskované podlaze klouzal ještě kus, až se zastavil bokem o stěnu, tak otřesený, že ani nedokázal vstát. Matt za ním zabouchl dveře a postavil se před ně. Hotovo.

Čekal, že viridianští vojáci zkusí vrazit dovnitř, ale zřejmě je zaměstnala péče o vyhozeného kavalíra. Princezna stála vedle pohovky a zírala na něj se směsí úžasu a strachu.

„Major Reed!“ zasalutoval rychle. „Byl jsem Jeho císařským Veličenstvem jmenován velitelem vaší osobní stráže.“

Viktorie neodpověděla. Hleděla na toho menšího, hubeného muže v černé uniformě s algorskými hodnostními znaky a stříbrnými psími hlavami na límci jako na zjevení. Rozhodně by neřekla, že uzvedne chlapa a prohodí ho dveřmi.

„To... to je v pořádku,“ vypravila ze sebe nakonec, v její řeči slyšel Matt měkký viridiánský přízvuk. „Asi... se potřebuji napít.“

Došla k domácímu baru v rohu. Když zvedla láhev, ruka se jí trásla. Už chtěla nalít do broušené sklenice, ale zarazila se.

„Skokový let... ne,“ položila láhev a sáhla po bonboniére na stolku vedle. Vstrčila si do úst pralinku, pak druhou – a s divným, až provinilým výrazem se zadívala na Matta.

„Dáte si také?“

„Výsosti?“ major ztuhl.

„Jen do toho,“ Viktorie k němu posunula otevřenou krabičku. „A děkuji vám.“

„Nemáte zač, Výsosti,“ Matt se odvážil udělat krok blíž.

Dvěma prsty vytáhl z bonboniéry kousek a vložil si ho do úst. Čokoláda byla prvotřídní, přesto bonbon raději rychle spolkl.

„Děkuji, Výsosti!“

„Za nic, majore. Tak vás císař poslal, aby měl jistotu, že neutechu od oltáře?“ Viktorie ho soustředěně pozorovala. „Čekala bych spíš celý oddíl vojáků.“

„Ne, Výsosti,“ zavrtěl Matt hlavou. „Tak to není.“

„Není?“

„Jeho Veličenstvo mne pověřilo velením vaší osobní stráže. Podléhám plně vašim rozkazům, Výsosti.“

„Skutečně?“ Viktoriin hlas zněl náhle rozpačitě. „Takže vaše hlášení císaři, co se tady stalo...“

„Jaké hlášení?“ Matt pokrčil rameny. „Jen jsem jednomu nervóznímu muži ukázal cestu.“

Stejně jako s generálovou mrtvolou balancoval na hraně. Jenže v některých otázkách bylo dobré mít jasno co nejdřív a tentokrát na tom záleželo mnohem víc než jindy. Nikdo další potyčku neviděl. Simon nebo strážní sotva poběží Andreji Korwarianovi žalovat, takže pokud se o tom dozví a Matt pocítí důsledky, bude mít jasno, kdo je zařídil – a poučí se. Lepší zjistit hned, jak je hrana ostrá, než z ní později rovnou spadnout.

Princezna ovšem vypadala, že se jí skutečně ulevilo.

„Děkuji,“ zaklapala bonboniéru a vstrčila ji do kabelky ležící na koberci u stolku. „Ještě si vezmu pár věcí a můžeme jít. Zřejmě nemá cenu to protahovat.“

„Jak si přejete, madam,“ odvětil Matt. Ve skutečnosti se nemohl dočkat, až zmizí někam, kde ví, s čím počítat, ovšem chápal, že se jí zrovna nechce.

Rázné zaklepání úvahy přerušilo.

„Můžu dovnitř?“

„Jistě, pojď,“ odvětila Viktorie. Očividně poznala, komu hlas patří, a jakmile se dveře otevřely, Matt ho poznal také – tentokrát

skutečně král Viridianu. Za ním stál Simon, nahrbený a ublížený. Jeho účes už zdaleka nevypadal tak upraveně.

„Promiň, že ruším, ale co se děje? Tenhle tady běhá, vykřikuje, že ho chtěli zabít... a tohle je kdo?“ Georg pohlédl na Matta.

„Major Reed, palácová garda algorských ozbrojených sil, Vaše Veličenstvo!“ Matt předpisově zsalutoval.

„Aha,“ Georgovy oči se zúžily. „Vyděrač k nám poslal gorilu?“

„Ne, tak to není,“ promluvila Viktorie rychle. „Major mě jen chránil, Simon odmítal odejít. On... byl hrubý.“

Georg se rychle otočil, Simonův obličej zrudl.

„To ne! Jen jsem... byl rozrušený a ten chlap mě napadl! Skoro mě zabil, budu ho žalovat!“

„Dobře,“ Georg se ušklíbl. „Právě jsem mu udělil milost. A ty plav, než ji budu muset udělit i sobě, jestli znova řekneš, že má sestra lže!“

Simon se prudce nadechl... ale navzdory vzteku postřehl Georgův výraz i vojáky dosud stojící opodál. Prkenně se uklonil a vyklidil pole. Na Viktorii ani nepohlédl.

„Jak... jak jsi na tom?“ otázal se Georg opatrně.

„Už líp. Snažím se nemyslet... jenom chci, ať je to za mnou.“

Viktorie zvedla kabelku a přidala do ní fotorámeček ze stolu. Na pohovce ležel zimní plášť lemovaný bílou kožešinou.

„Slyšela jsem, že na Algoru je zima,“ přehodila si ho přes ruku. Z hořkého pobavení v jejím hlase Mattovi tentokrát zatrnulo.

Vyšli ze dveří, Georg v čele, Viktorie uprostřed, Matt Reed vzadu. Sotva zašli za roh, uvědomil si major, kolik je na chodbě náhle lidí. Podle oblečení patřili k personálu, strážce, sluhové, zahlédl dokonce kuchaře v bílé čepici. Skoro nikdo nemluvil. Jenom stáli a dívali se, pobledlí a strnulí, jako by chodbou procházel smuteční průvod s rakví. Chyběly jen svíčky a květiny – tohle měl být odjezd na svatbu?

Na konci chodby stál starší muž s šedivými vlasy. Když oslovil Viktorii, hlas se mu zřetelně třásl.

„Vaše Veličenstvo, já a několik dalších bychom vás chtěli doprovodit.“

„Doprovodit?“ zdálo se, že princezna na okamžik nechápe, co tím myslí. „Vy chcete jít se mnou? *Na Algor?*“

„Ano, jistě. Sloužili jsme vám...“

„Ne!“ Viktorie položila staršímu muži dlaň na rameno. „Tohle vám nemohu udělat, právě proto, že jste mi sloužili dobře. Císař ani neřekl, že si smím vzít někoho s sebou... a kdoví, co se stane. Vážím si toho a poděkujte ostatním... mějte se hezky.“

Ona i ten chlap vypadali, že se snad rozbřečí, a Matt Reed pocítil další úžas – takhle se viridiánská šlechta loučí se služebnictvem?

Alespoň sluncem ozářená přistávací plocha byla prázdná. Čekal tu jen generál a muž v civilním oděvu.

„Výsosti. Chci vám popřát štěstí... a omluvit se. Tohle jsem neměl dopustit.“

Generálův hlas se zachvěl a princezna mu položila dlaň na paži.

„Nemáte si co vyčítat. Rozhodla jsem se sama, a než začnete přemýšlet o rezignaci, myslete také na Viridian. Ještě vás bude potřebovat – i vás, pane Antonie,“ Viktorie se zadívala na muže v obleku, který zavrtěl hlavou.

„Děkuji, Výsosti, já ale nehodlám rezignovat. Pokud se váš bratr rozhodne mě odvolat, odejdu, ale jinak považuji za lepší chyby napravit než od nich s gesty utéct. Vám... přeji jen dobré.“

„Děkuji. Teď mě prosím omluvte... i vy, generále. Jsem vám za vše vděčná a doufám, že se nevidíme naposledy.“

„I já, Výsosti.“

Antonius zamířil ke dveřím. Generál se krátce zarazil, pohlédl na Georga a s lehkým kývnutím ministra následoval. Chvilé

ticha, než se za nimi zavřely dveře – a Viktorie naposled objala svého bratra.

„Měj se dobře... a hlavně to moc nepřeháněj. Však víš s čím. Já... pokusím se tě navštívit, jak to půjde. Přísahám... tohle zvládnou.“

Ale ve Viktoriině hlase se ozývalo všechno, jen ne jistota, a Matt Reed ucítil stud. Téhle scéně neměl právo ani přihlížet.

„Já vím. Věřím ti, sestřičko... co kdybych tě aspoň doprovodil? Jen na tu svatbu, jako host...“

„Neblázni. Má mít Korwarian jako rukojmí ještě tebe? Určitě by to uvítal. Navíc bys pak potřeboval nového ředitele tajné služby a generála, Gleason s Petrovem by dostali infarkt...“

Úsměv na tváři viridianského krále byl stejně křečovitý jako ten na Viktoriině.

„Tak si vezmi aspoň tohle.“

Georg se jemně vymanil z Viktoriina objetí a sáhl do kapsy. Šedá krabička vypadala trochu ošoupaně, uvnitř se v paprscích slunce zaleskl starý pečetní prsten s erbem viridianského stromu, kterému ve větvích seděla planeta posetá smaragdovým prachem. „Ten... ten patřil babičce,“ vzpomněla si Viktorie.

„Ano,“ souhlasil Georg tiše. „Nenapadlo mě nic lepšího, co by ti připomínalo domov.“

Místo odpovědi ho Viktorie rychle políbila na tvář, vyloup-la prsten z černé podložky a nasadila si ho na pravý prsteníček, hned vedle jednoduchého kroužku.

„Nezapomenu na to, Georgi. Měj se dobře!“

Poslední stisk ruky a Matt Reed otevřel dveře člunu. Viktorie nastoupila a on viděl, jak polyká slzy. Do křesla u okna se zhroutila, jako by jí nohy měly každým okamžikem vypovědět službu, prsty skoro nedokázala zapnout pás. Major zavřel, zajistil dveře a usedl proti ní. Člun se s tichým hukotem odlepil od země.

Pilot si vzal varování k srdci. Stoupali pomalu, plocha i Georgova postava na ní se vzdalovaly jen zvolna. Viktorie na ni nepřestávala upírat pohled, ale Matt Reed hleděl do její tváře. Hlavou mu plynulo vše, čeho byl svědkem, i to, co možná čekalo, zatímco viridianský palác zvolna mizel za příkrovem bílých mračen.

Pak vše překryla temná silueta císařovy lodi.

Georg Talminis se díval na oblohu ještě dlouho poté, co se černá tečka člunu rozplynula. Přesně věděl, co by teď nejradši udělal. Zamkl se s pár láhvemi vína, utopil v něm celý svět a vynořil se někdy zítra nebo za týden, jenže to nemohl. Georg věděl, že počínaje dneškem se jeho čas na radovánky podstatně zkrátí, bude muset sám řešit vše, za co dřív nesla zodpovědnost jeho sestra – tu pitomou zodpovědnost, kterou jí vyčetl.

Namísto obav cítil jen vinu a vztek.

Kráčel chodbou, která zas vypadala normálně, chmurný špalír na rozloučenou se už rozešel – naštěstí, protože Georg by jeho členům nejradši napráskal. Otevřel dveře Modrého salonku a přelétl scénu. Generál i ministr zůstali, Petrov někam zmizel. Nevadí. Na zprávy, o kterých mluvil, se podívá ještě dnes, a chraň Antonia nebesa, jestli ředitel nepřeháněl. Teď bylo ale třeba vyřídit jiné věci.

„Chci právníka,“ promluvil Georg stroze a Norbert Gleason se na něj překvapeně zadíval.

„Prosím, pane?“

„Chci advokáta, nejlepšího experta na sňatky mezi šlechtou, jaký na Viridianu je. Do hodiny bude tady, i kdybyste ho měli zatknout!“

„Zařídím to, Veličenstvo,“ ve tváři ministra Antonia se kmitlo pochopení. „Také ministerský předseda žádá o přijetí, chce...“

„Co? Vědět, co se děje? To uslyší za chvíli ve vysílání od toho algorského lumpa. Chci toho advokáta!“

„Ano, Veličenstvo.“

Georg postřehl, že Antonius i Gleason vypadají zaraženě. Chápal proč. Král na zasedáních většinou seděl, občas trousil vtipné poznámky nebo vypadal znuděně. Pravda, když bylo třeba, uměl rozhodovat, ale na lidi nikdy neřval.

Zvykejte si, pánové. Asi to teď zažijete často.

Ministr i generál se začali věnovat svým komunikátorům a Georg klesl do křesla. Zadíval se na obrazovku, která stále ukazovala algorskou flotilu. Jak dlouho na to bude muset koukat... myšlenku přerušilo zazvonění komunikátoru na stole.

„Vaše Veličenstvo, plukovník Daniels. Dostali jsme žádost z císařovy vlajkové lodi ohledně nákladu pro Její Výsost.“

„Cože?“ Georg se napřímil. „Jakého nákladu?“

„Císař chce poslat další člun, který odveze všechna zavazadla lady Viktorie. Ovšem potřebuje znát přibližnou váhu a objem.“

„Proč?“ Georg přivřel oči. „Aby věděl, kolik času zabere je prohledat? Proč se mnou vlastně nemluví osobně?!“

„On... je prý zaneprázdněn přípravami na obřad,“ Danielsův hlas zněl vystrašeně. „Mám vyřídit, že pokud si budete přát konzultovat každou maličkost, bude Její Výsost muset déle čekat na svatbu a jeho lodě setrvají delší dobu na dostřel Viridianu.“

Georg sevřel područky křesla. Vyděrač. Nic jiného, špinavý, prohnaný vyděrač.

„Dobrá. Ať tu svou loď pošle, nechám zavazadla Její Výsosti připravit. Řekněte, že množství bude odpovídat významu její osoby, asi jako velikost císařovy flotily,“ po Georgových rtech se mihl studený úsměv.

„Ano, Veličenstvo,“ v Danielsově hlase byla patrná úleva.

„A uvědomte císaře, že Viktorie trpí silnou vortexovou nemocí, pokud to náhodou od svých špiclů neví. Léky ji nechám poslat se zavazadly.“

„Ano, pane.“